

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

- 👉 **КОЛКО СТРУВА СВОБОДАТА НИ?**
- 👉 **ТИ СИ УНИКАТ**
- 👉 **МАТЕЙ 24 ГЛАВА... ЗА КРАЯТ**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА ИНДИКАЦИЯ "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG

Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Януари / Февруари / Март 2014 г., ISSN 1312-0409
Списание се разпространява бесплатно

Колко струва свободата ни?	3
На пазар - в търсене на „истинската“ църква	4
Защо се нуждаем от църковно семейство?	6
Краен - зависим	10
В какво виждаме смисълът на живота!?!?	11
Ти си уникат	12
Какво ни казва Матей 24 глава относно „Краят“?	15
Писаното Божие Слово	20

Псалом 111

Ще славя Господа от все сърце.

В съвета на праведниците и сред събранието им.

Велики са делата Господни, Изследими от всички, които се наслаждават в тях. Славно и великолепно е Неговото дело; И правдата му остава до века.

Достопаметни направи чудесните Си дела; Благ и милостив е Господ... Винаги ще полни завета Си.

Изви на любете Си силата на делата Си, като им даде народите за наследство.

Делата на ръцете Му са вярност и правосъдие; Всичките Му заповеди са непоколебими;

Утвърдени са до вечни векове, като са направени във вярност и правота.

Той изпрати изкупление на любете Си; Постави завета Си за винаги;

Началото на мъдростта е страх от Господа; Всички, които се управяват по Него, са благоразумни;

Неговата хвала трае до века

Колко струва свободата ни?

Йозеф Ткач

Веднъж Иисус изцери една жена, която в продължение на дванадесет години имаше здравословен проблем, освен това според закона тя бе нечиста.

Колко важен бе този проблем? Тя използвала всичките си пари с надеждата за изцерение (Марк 5:25-29). Всичко, което притежаваше бе ценно за нея. Обикновено никоя жена не се докосваше да Равин, тя обаче протегна ръка и докосна Иисуса - и Иисус я освободи. Това не е коства нищо, но изцерението бе всичко за нея.

Да сравним това с Израел, който се намираше под египетско робство. Тези люде също се нуждаеха от свобода, но те не можеха да я купят. Страдаха и викаха и Господ ги чуваше. Той стори чудеса, за да ги освободи. Това не им коства нищо, но каква стойност имаше това освобождение за тях? Като че ли не особено. При все, че Бог ги освободи, те си направиха златно теле и го поставиха пред себе си. Дадоха приоритет на несвятия огън, на мърморенето, на себелюбието. Те дори се оплакаха от единствения поставен от Бога водач. Роптаеха против Бога, въздишаха относно храната и живота си.

Да се върнем към Новият Завет, където хората биват освобождавани от Христос, освобождавани от духовното робство на греха и смъртта (Евреи 2:14-15).

Колко струва това? Една невероятно висока цена: животът на Божият Син и то главно, за да имаме вечен живот. Ние се радваме на предимство, жертвата сторена за нас.

Свободата ни се дарява без да се иска нещо от никакой. Каква стойност има за нас! Естествено целият наш живот:

„...и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умръял и възкръснал.“

(2 Кор. 5:15)

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, свeta, благогодна на Бога, като ваше духовно служение“ (Римл. 12:1)

През последните години много хора от Св. Божия църква бяха освободени! Освободени от страха, който няма място в Божието царство; освобо-

дени от предписания; от съдене на другите християни. Всеки от нас може да се запита как той ценя свободата.

Всичко се основава на реакцията да гледаш как мнозина служат на Бога и подпомагат делото.

Колко е тъжно, когато някои хора се страхуват от пустинята и от удобство стоят в Египет.

Тъжно е да гледаш как някои искат да влязат в обетованата земя със собствени сили или сами са тръгвали из пустинята.

Христос ни е дал свобода, Той се нуждае от хора. Всеки обаче реагира по различен начин. Някои се радват, други не. Мисля си, че винаги има причина да се оплакваме от несъвършенството на ръководителя, относно храната или музиката. Някои обаче работят за Божието царство в пълно спокойствие.

В Стариия Завет имаше много задължения определени за дадено време, за дадена сума, безбройни правила и много жертви извършващи се по време на службите.

Всички тези задължения имат за цел да ни научат нещо повече за Бога и за връзката ни с Него. Бог не желае повече жертви от животни, това не означава, че Той не очаква жертви.

ИСУС НИ ДАРЯВА СВОБОДА, ЗА ДА МУ СЛУЖИМ

Сега Бог не очаква от нас да спазваме Старозаветните предписания - Той не е дал много заповеди касаещи нашето държание и сърцето ни.

Разбира се днес Бог не ни дарява същите предписания по отношение на средствата - Неговите призови към нас са по-задълбочени от всяко. Ще противоречим ли на Бога за „нашите пари“? Някои правят това. Други считат, че никой не е толкова добър, за да приеме Божиите пари. До известна степен това е така. Вярно е, че ние християните, ако запазим парите си за себе си не по начина изискващ свободата и както очаква Новият Завет.

Как стои въпросът с времето? Днес Бог не определя, кога ще бъде резервирано време за Него, всички ние трябва да прекарваме време с Господа.

Бог изведе евреите от Египет, за да Му служат.

Исус ни дари свобода, за да Му служим. Свободата е свързана с отговорност. Колко струва свободата ни?

Хиляди се радват на свободата дарена чрез свидетелството на Св. Божия църква.

Вероятно и вие познавате мнозина от тях. Може би познавате и такива, които не притежават тази свобода. Моля Ви, не ги оставяйте *сами* във време на беда. Моля Ви, *помагайте им* независимо от нашето несъвършенство, нека протегнем ръце към тях, за да им предоставим свидетелството за свободата в Христа, нашият Господ и Спасител.

Нашите служители преживяват всекидневно лични разговори с хора, които благодарение на Божията милост са преживяли коренни промени. Каква радост обхваща тези хора, когато те познаят Божията любов, когато от тях се отнемат товарът и страховете и те постигнат мир с Бога.

Искам да Ви уверя, че тази свобода прозвучава в света. Дано Господ да Ви даде да преживеете това, молете се да видите това. Нека Бог благослови делото Си и чрез сърцата си да се доближим по-близо до Него. Молете се за всички братя и сестри, за ония, които трябва да растат в познанието и милостта на Иисуса Христа.

НА ПАЗАР - В ТЪРСЕНЕ НА “ИСТИИНСКАТА” ЦЪРКВА

За първи път в живота си търся църква, в която да остана. Въщност не съм единствения. Що се отнася до мен, си мисля, че съм намерил правилната църква вече. Но имам и семейство,

Ние не сме типично семейство - родители, две деца и куче. Имам четири деца на възраст между 10 и 20 години. Моите родители се преместиха да живеят при нас преди два месеца. Те са на 84 години. Аз и съпругата ми сме почти 50 годишни. Кучето ми е на седем, броено по кучешки години. Преди една година напуснах работата си като пастор. И сега всички търсим църква, в която да се чувстваме на сигурно място.

Отрасъл съм като дете на пастор, както и жена ми, която също е член на Свободната църква; а след това самият аз бях пастор в продължение на цели 20 години. Баща ми и аз притежаваме нещо наречено „пасторска чувствителност“, а съпру-

гите ни - „чувствителност на пасторски съпруги“. Аз, съпругата ми и децата ни изпитваме някакъв вид „чувствителност на деца на пастор“. Дори за кучето ни може да се каже, че изпитва „църковна кучешка чувствителност“. Казано с две думи, всички ние сме пренаситени.

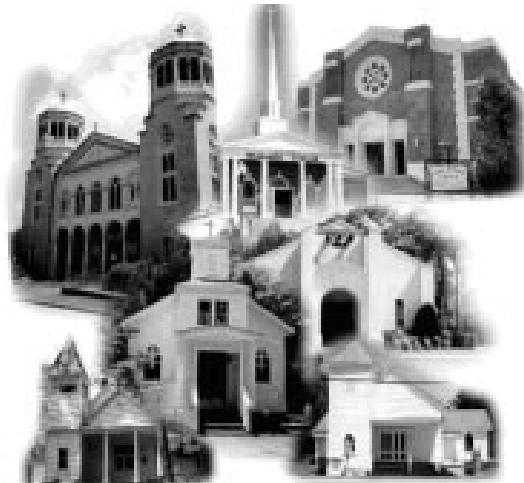
Как ще успеем да намерим „истинската“ църква? Това не е толкова просто. Първо си поставихме няколко параметри:

Да не е голяма църква. Ние не харесваме огромните църковни зали с видеоапарати по стените, които излъчват кратки послания вместо проповедите.

Да няма стълби. Моите родители не са в състояние да се изкачат по стълби. Баща ми е на инвалидна количка. Тоалетните да не са в подземното помещение, защото на баща ми му се на-

лага много често да ходи там.

Богослуженията да не са в необичайни часове. Аз и съпругата ми обикновено заспиваме след 17:01, ако седим повече от 28,5 секунди. За да доведа целия отбор до такова състояние на будност, че никой да не се появи с несресана коса, с лош дъх или по нощница, е хубаво богослужението сутрин да не започва по-рано от 10:00. Освен това не можем да останем по-дълго в църквата от 12:00.

И така, решихме да си намерим подходящата църква.

НАШЕТО ТЪРСЕНЕ

Зная, това не звучи особено духовно. През целият си живот обаче, аз съм бил духовен човек, и все още съм. Цялото това търсение е толкова егоистично. Съвсем откровено може да се определи като безпредметна и индивидуалистична. Търся църква, която да е перфектна - за мен и за моите хора.

Ура, колко е хубаво чувство да си обикновен християнин, а не пастир!

Първото ни посещение на една църква. На единствения вход в сградата бяха сложили „портиер“. Там вече беше станала опашка, понеже на седемдесет години човека държеше много да прегърне и целуне всички. Децата биваха прегръщани и целувани. Целуваха и се прегръщаха също и възрастните мъже. Младите девойки с гол гръб или пъп бяха госта по-сърдечно прегръщани и целувани, отколкото майка ми, съпругата ми и дъщеря ми. Прегръдките и целувките, които им се полагаха не даваха признак, че са добре дошли. Определихме тази църква като „църква на целуващите старици“. След четвъртото ни посещение нещата не се подобриха с нищо, нито на влизане, нито на излизане. И така, аз зачертях с червен молив „църквата на целуващите старици“ от списъка си.

Друг път отидохме в една църква, в която точно тогава хвалебната група свиреше и имаха поп-богослужение. Родителите ми наблюдаваха смутено. Децата ми бяха отегчени. Седяхме зад една възрастна жена с бели коси, която от време на време се обръщаше към нас и казваше: „Обикновено тук има повече хора, но повечето отидоха в баптистката църква за-

ради силната музика - караоку, която върви в момента.“ Кимаратата засвиря познати звуци и групата поге известния химн „Нека хвалим Бога“. Дребната възрастна дама се противопостави и не пееше. Същото направиха и родителите ми. Поставих една червена въпросителна на „Караоку-църквата“.

При друга възможност се настъпихме на една църква, в която тъкмо започваха богослужението. Оптихахме се да влезем през вратата, която е най-близо до паркинга. Заключена. Отидохме до друга врата, през която видяхме да влиза един човек. Отворих я и констатирах, че в помещението са само казаните за боклуц. Не успяхме да мернем, човека, който влезе там. Отидохме до друга врата и влязохме. Беше тъмно. Едно от децата ми вървеше напред, спъна се в нещо и извика. Видяхме светлина, която ни отвеже в кухнята. Преминахме я и стигнахме до входа. Толкова близо бяхме до основната зала, че видяхме и портиера. Той погледна загрижено към инвалидната количка. Каза: „По-добре е да минем от друг вход.“ Докато пастирът чете съобщенията, ние минахме директно зад органа, от дясната страна на амвона. Почти се изкуших да махна на всички в залата, докато вървяхме бавно зад портиера и стигнахме до последната редица в църквата. Седнахме. В списъка си отбелязах „пристигнахме на косъм на време“ - „църква без вход“. Оnezи, които се интересуват от гамската тоалетна, сядаха на предните редици.

След тези преживявания, започнах да посещавам църквите през седмицата, за да съставя стратегия за влизане и най-удобното място за сядане, което да е близо до тоалетните. И така веднъж влязох в една харизматична църква. Секретариата беше отворен, жената бе-

мила и ми показва и тоалетните. В неделя отидохме там. Както обикновено - закъсняхме! Докато семейството ми влизаше, аз се забързах към тоалетната. Спомних си коя посока беше показала секретарката и се забързах натам. Отворих вратата и един женски глас извика: „Изчакайте!“ Помислих, че това е само общия вход, но след като на вратата засстанаха и други жени, които ме гледаха недружелюбно, извиних се и набързо се изстрелях навън. След дълго лутане из коридорите намерих правилната врата и след това се присъединих към семейството си.

Църквата беше пълна. Един мал портиер ни заведе през цялото помещение до първите редове. Чувствах погледите на всички седнали вече. Седнахме точно пред масата с хляба и виното, само на няколко сантиметра от пастира. Беше първата неделя от месеца. Една от гамите, която ме „засече“ в гамската тоалетна ме гледаше възмутено и шушукаше с друга жена. Проповедта завърши с една глава от Левит, за секуларните прегрешения спрямо закона. Жената ме гледаше с ужасен поглед. Не можех да се отърва от чувството, че в този ден не съм достоен да ям от хляба и да пия от чашата. По-късно, в къщи за-

черкнах тази църква от списъка си. При второто ни посещение една група от млади хора, току що се бяха върнали от мисионерското си пътуване в Бурнео. Извънриха ни едно караоку парче и изиграха няколко танца, разказаха ни колко са били щастливи през това време, в което Бог ги е използвал за делото си. Пасторът не проповядваше цяла седмица, но за сметка на това - те га.

При третото ни посещение пасторът и семейството му не бяха там поради смъртен случай, така че помолиха в последния момент един човек да го замести. Той проповядва за дърветата, пчелите и цветята и ни

пусна 15 минути по-рано.

При четвъртото ни посещение вече проповядваше пастора. Групата младежи от Брунео и заместника на пастора започнаха да ги липсват и вече разбрахме защо цялата църква настърчаваше пастора да предоставя думата на други.

Вярвайте ми, всичко казано до тук съответства на истината: накратко обобщих преживяванията ни, дори отстрани да изглеждат малко комично. И това продължава вече цели девет месеца. Все още не сме намерили подходяща църква. Започвам да се замислям дали да не си организираме в дома ни проповед. Може да заместим неделните си

посещения на църкви и с проповедта от кабелната телевизия. Проблемът с влизането в сградата и тоалетната ще са разрешени тогава.

Пастор Рон Бенсон живее в едно неспоменато селище, а семейството му иска да остане анонимно. Може би ще се зарадвате от новината, че междувременно те вече са намерили добра църква, а Рон знае с точност къде са тоалетните. Рон събира подобни опитности на други хора, които търсят подходящата църква за себе си.

ЗАЩО се нуждаем от църковно семейство?

В неделя се стичат милиони хора към църквите. Нека погледнем това от една различна перспектива. Ако вземем всички хора заедно, които посещават спортни мероприятия и ги сравним с тези, които ходят в неделя на богослужение, то тяхната сума ще е по-малка.

Но за съжаление една част от тези милиони души, които ходят на църква нямат представа защо го правят.

Някои ходят по обичай,

Някои ходят поради чувство за вина.

Някои ходят дори по навик.

Нека направим равносметка за себе си. Защо сме станали в неделя, вместо да останем да се насладим? Защо сме построили всички тези сгради - църкви?

В Библията се казва, че Бог е създал църквата, за да помогне на хората да изпълнят петте си цели на живота. Днес можем да направим нещо: Да проверим какво Бог желае да прави църквата, с какво тя определя живота ни и каква е ползата ни от нея.

ПЪРВО: Защо се нуждаем от църковно семейство?

За да ни помогне да направим Бог чрез поклонение център на живота си.

Защо да се покланяме на Бога? Тя просто превръща Бог в център на живота Ви. Бог не Ви е поставил на земята, за да живеете егоцентричния си живот, за да живеете за себе си. Той Ви е изпратил, за да живеете за Него. Не сте тук заради себе си, а заради Него. И Бог казва: „Аз искам да съм център на сърцето ти. Желая да съм оста на твоето съществуване. Желая да съм сърцевината на твоето битие. Желая да съм център на животът ти. Желая да съм прицелната точка на вниманието ти.“ Ако го направим, то това се нарича поклонение - поставили сме Бога като център на живота си.

По какво разбирате, че Бог е център на живота Ви? Съвсем просто е. Преставате да се беспокоите. Неспокойството е симптом, че Бог не е цен-

тър. Имаме две възможности - да се беспокоим или да се покланяме на Бога. Ние или се беспокоим или се покланяме на Бога. А всеки път, когато нещо отмести център на живота ни - кариерата, семейството, хобито ни или нещо друго - нещо, което заема мястото отредено на Бога - какво се случва тогава? Започваме да се страхуваме, започваме да се притесняваме. Това е предупредителен сигнал.

Нека погледнем към Матей 22:37-38: „*Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.*“ Това е голямата и първа заповед.“ Това е смисъла и целта на живота Ви.

Първата цел на живота Ви трябва да е: *Да опознаете Бога.* Защо това е толкова важно. Защото е основание за създаването Ви! И следва въпроса: кой е най-добрият начин за поклонение? Да къдим с тамян, да извършим някакъв ритуал, да облечем някакви специални дрехи? В Библията е записано само едно изискване: „Бог е дух; и онези, които *Му* се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.“ (Йоан 4:23). Бог не желае служение с устни. Трябва да *Му* се покланяме искрено, с цяло сърце.

Понякога хората казват: „Аз си представям Бога така ... и така...“. Не ме интересува какво мислите за Бога и какво аз бих желал да мисля за Него. Ако започнете да си създавате собствена картина за Бога, то според Божието Слово тази представа се превръща в идол. Не е важно какво мислите Вие или аз за Бога. Действително важно е какъв е Той въсъщност. Бог казва, ако наистина искаш да ми се покланяш, то се увери, че АЗ, на когото ти се покланяш съм действителен и СЪМ истина.

Знаете ли, че Бог търси хора, които желаят връзката с Него? Павел пише в Деяния на апостолите 2:46: „И всеки ден прекарваха единодушно в храма...“ В английският превод е записано: „... в дворовете на храма“. Тук става дума за първата църква в храма на Ерусалим. Забележете множественото число на думата двор. В Ерусалим имаше само един храм. Но това има практически смисъл, тъй като членовете бяха много и не можеха да се сберат в едно помещение.

Археолози, историци и учени докладват, че църквата в Ерусалим е нараснала за кратко време до 100.000 члена. Колко жители е имал Ерусалим? По онова време - 200.000. това означава, че половината от града се е стичал в храма. Бяха прекалено много, за да се съберат всички. Налагаше се да се разпределят по различните „дворове на храма“. Има ли смисъл в това? Това и днес е известен проблем на някои църкви, които примерно имат 25.000 члена, а място в залата само за ок. 1.000. И обичайното решение в такива църкви е разпределението на богослуженията през седми-

цата - при някои на възрасти, при други на теми на разискване, при трети на музикални стилово и пр.

Каква е МОЯТА следваща стълка?

Да се покланям всеки ден на Бога.

Ако Бог иска да Ви даде църквата, за да Ви помогне да се научите на да се молите, аз Ви предлагам да се научите да се покланяте на Бога ежедневно. Поклонението не е само за събота и неделя. Бог казва: „Желая всеки ден да съм център на живота ти.“ Библията говори чрез Давид в Псалом 27:4: „Едно нещо съм поискал от Господа, това ще търся, - да живея в дома Господен през всичките дни на живота си. За да гледам привлекателността на Господа. И да Го диря в храма *Му*.“

Това е първата цел на църквата: Да ВИ помогне да се концентрирате ежедневно върху Бога, а това се нарича поклонение.

ВТОРО: Каква е ползата от църквата...

Да Ви помогне да се свържете с други вярващи в общение.

Какво означава общението? Общението означава да се научим да обичаме останалите от семейството на Бога. А това е вторият житейски урок.

Първо Бог иска да обичате Него. И на второ място, да обичате хората от семейството *Му*. Защо? Защото Бог е любов. А ако желаете да станете подобни Неми, трябва да се научите да обичате.

1. Петр. 1:3: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, Който според голямата Си милост ни новороди за жива надежда“. Бог искаше семейство, желае и Вие да сте част от него. А това семейство ще трае до века. Бог нямаше намерение хората на земята да живеят един изолиран, защитен живот. Знаете ли какво ще правите хиляди години наред в небесното царство? Едно от нещата е поклонение. А защо Ви е поставил тук на земята - какво трябва да правите според волята *Му*? Да се упражнявате. Да, Той желае да се упражнявате да обичате другите, за да сте подгответи за вечността. За съжаление обаче много хора преминават живота си без да са се научили на това. Те никога не се научават на изкуството на връзката. Никога не разбират същността да се разбират с другите. Никога не схващат ключа към истинското общение.

Библията казва в 1. Тим. 3:15: „...Божия дом, който е църквата на живия Бог, стълб и основа на истината“. Стълб и основа. Не ни е нужна само истината, за да израстваме духовни, но и взаимоотношения. Ако правите само това - отивате на богослужение, слушате, научавате още за истината и се прибирате вкъщи - с това не създавате взаимоотношение. Така не можете да станете зрял християнин. Не можете да станете Божий последова-

тел, без да се научите на взаимоотношения, понеже Бог е любов - а любовта предполага взаимоотношения. Нуждаем се не от повърхностни, но от значими взаимоотношения. Всички знаем колко са важни основите и стълбовете при земетресение. Имайте предвид, че в живота Ви като вярващи ще следват земетресения - финансови, душевни, духовни, физически и пр. А, ако нямате общението и подкрепата от взаимоотношенията Ви с други вярващи - то ще се сринете. Всички ние се нуждаем от църквата.

По какъв начин желае Бог да се свържем с вярващите? Нека прочетем следните стихове: „И тъй, тези, които приеха словото му (появиха), се кръстиха; и в същия ден се прибавиха около три хиляди души (към църквата). И те постоеха в поучението на апостолите, в общението, в разчупването на хляба и в молитвите... И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога и печелеха благоволението на целия народ. А Господ всеки ден прибавяше онези, които се спасяваха.“ (Деян 41-47). Те се срещаха в храма, но и на малки групи в къщите си! И така, за да бъдем духовно уравновесени се нуждаем и от двете. Бог е „за“ равновесието. Затова ни е създал и с две очи, уши и два крака, за да пазим равновесие. Същото се отнася и за духовното ни състояние: ако ходим само на църква, все едно куцаме на един крак. Потърсете домашна група, която да посещавате. Имаме нужда от взаимоотношение.

Каква е следващата МИ крачка?

Нека погледнем изброеното в Деяния:

1. Вярваме, след това...
 2. Се кръщаваме, след това...
 3. се присъединяваме към някое църковно семейство, след това...
 4. посещаваме редовно богослуженията, след това...
 5. се включваме в някоя малка домашна група!
- Някои от Вас, може би трябва тепърва да направят първата крачка - да повярват. Трябва да повярват в Исус и Неговият подарък за нас. След това трябва да бъдат кръстени и пр.
- Ще Ви разкажа накратко нещо от живота ми тази седмица, която беше изключително тежка за мен. Лекарите установиха рак на гърдата при съпругата ми, и освен това стана ясно, че ще се на-

ложи продължителна химиотерапия и облъчване. Това означава, че живота ми е запълнен поне до края на месец април. Освен това, само след две седмици, родителите на съпругата ми ще се преместят да живеят при нас. Те са на 80 години. Баща й ни се обади снощи и ни каза, че има тумор на бъбреца. Получих още пет лоши новини, които няма да Ви излагам сега в детайли. Какво мислите, че направихме в тази ситуация? Присъединихме се към една домашна група. И те станаха опора и стълб на истината за живота ми. Нямам нужда от истината. Вярвайте ми, приятели, аз познавам истината. Зная и какво Бог казва за страданията и болката, зная и как можем да реагираме. В този момент имам нужда от взаимоотношения.

Какво правите Вие когато сте нападнати от врага, когато буквально покрива се срине върху вас? Следвам Бога от 43 години и не се нуждая от група. Ще ми кажете, че съм по-силен духовно и това е причината да не се нуждая от група? Не мисля, че е така. Имам нужда от общение и Бог го казва. Това е и част от смисъла на живота ни.

Нека Ви изведа няколко изречения на Калифорнийския Здравен Институт - една нехристиянска организация: „Ако се изолирате от останалите и нямате тясно общение с Божието семейство, вероятността да:

- починете преждевременно се увеличава с три пъти;
- се сринете емоционално нараства 4 пъти;
- да изпаднете в много дълбока депресия се увеличава с пет пъти;
- да бъдете вкарани в болница поради емоционални или душевни смущения нараства с десет пъти.

Римляни 12:5: „... така и ние, мнозината, сме едно тяло в Христос (*ние сме едно*) и поотделно - части един на друг (*ние имаме нужда един от друг*).“

ТРЕТО: За да ни помогне да се развием до зрели ученици (последователи)

Думата ученици е библейското определение за процес, в който израстваме духовно, приближаваме се към Бога. Истината е, че Бог не желае Вие да останете едно духовно бебе.

Ние растем чрез опознаване на Словото. Растем чрез доверие в Божията мъдрост, чрез послушание спрямо заповедите му, чрез развиваене

на характер подобен на Неговия.

ЧЕТВЪРТО: За да ни подготви да отговорим чрез СЛУЖЕНИЕ

Служението не се ограничава само до дейността на пастора. Служението използва способностите и уменията ми да служа на Бога с любов. Използвам талантите си, времето си, възможностите си, интелигентността си, свободата и енергията си, за да помогам на други хора.

Когато отидете на небето, Вие ще правите тези четири неща:

Ще се покланяте.

Ще имате общение.

Ще израствате

Ще служите на Бога - сяла вечност.

Какво желае от нас Бог да правим, докато сме на земята? Да се упражняваме. Той желае да се упражняваме да служим на Бога. В действителност Бог казва, че в зависимост колко добре му служим тук на земята са определящи в две отношения: за наградата ни и за отговорността ни във вечността - не спасението, а наградата и отговорността.

Бог казва, че ако сте Му верни в малките неща, то в небето ще имате по-голяма награда и отговорност.

Много хора живеят целият си живот само за себе си. Всичко се върти около мен - около моят комфорт, щастие, моите цели и мечти. Никога не са се научили да делят, да служат и да дават. Но Бог не ни е поставил на тази земя, за да използваме ресурсите на планетата. Той желае да се научим да служим на другите. 1. Петр. 4:10: „...служете с нея един на друг като добри настойници на многоразличната Божия благодат.“

Ако възнамерявате да се научите да играете тенис, ще Ви кажат, че трябва да се научите първо на ударите. Всеки път, когато използвате талантите си, за да помогнете на някого в името на Бога, то какво мислите, че правите? ВИЕ СЛУЖИТЕ!

Четох в едно проучване, че 1/2 от мъжете в Ню Йорк умирали средно две години след пенсионирането си. Защо? Защото не сме създадени за 24-часово свободно време.

Каква е следващата ми крачка?

Намерете служение. В църквата Ви сигурно има стотици служения, които са отворени за всеки. Имате много възможности. Не е необходимо да сте библейски учител, за да ръководите домашна група. Всичко, което се изисква от Вас е да бъдете домакин. Домакин означава = СОСР: С - имайте сърце за хората, О - отворен дом, С - серви-

райте им кафе или чай, Р - разисквайте различни теми.

1. Коринтяни 15:58: „Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими и преизобилствайте винаги в Господното дело, като знаете, че в Господа вашият труд не е напразен.“

ПЕТО: Кое е петото предназначение на църквата?

Нуждая се от църковно семейство, за да ми помогне да предавам любовта на Бога чрез „ЕВАНГЕЛИЗАЦИЯ“

Какво представлява евангелизацията? Думата „евангелизация“ произхожда от гръцки език и означава да споделяме добрата вест с други. Бог очаква от нас след като сме схванали четирите цели на живота си да ги предадем на други. Коя е добрата вест? Добрата вест е: че не сме случайно тук на земята, създадени сме за вечността, Бог има намерение за живота ни, ние сме част от семейството Му и имаме дом на небето, Бог ни е простил миналото, Бог желае да ни използва. Бог казва, че всеки трябва да я познава.

Има две неща, които няма да можем да правим в небето: 1. да съгрешаваме; 2. да предадем добрата вест на хора, които не са чули за нея.

И какво мислите сега, кои от тези две неща ще ни остави Бог да правим тук на земята. Ако сте толкова истински вярващ, защо Бог не Ви убие в момента, в който повярвате в Него, да Ви вземе веднага при Себе си в небе и да Ви освободи от всички проблеми и изпитания на земята? Той ни оставя тук, за да споделяме благовестието с хората около нас.

2. Коринтяни 5:18-19: „А всичко е от Бога, Който ни примери със Себе Си чрез (Исус) Христос и ни даде служение на примирение, т.е. че Бог беше в Христос и примери света със Себе Си, като не счете на човеците прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението.“

Каква е следващата ми крачка?

Доведете някой със себе си на църква - приятел, познат, съсед, колега. Нека сега Ви поставя един въпрос: имате ли дарбата на колебание? Това не е добра дарба. Но мнозина от нас я имат. Колебаем се да споделяме доброто, което сме получили от Христа с хората около нас. Колебаем се да им открием вратата, надеждата и любовта си. Колебаем се да... Нека не сме egoисти. Нека им открием прекрасното бъдеще в Христа и Неговото дело за нас. Зная, че можем да намерим подходящите думи и време за това. □

КРАЕН - ЗАВИСИМ

Дан Бурел

Преди няколко години забелязах един човек, който стоеше до мен и който ми направи впечатление с особения си стил на живот, приближавайки се до мен той каза: Зависим съм от адреналина. Засмях се, но по-късно прочетох различни статии и разбрах, че в изказването му има истина.

Явно съществуват личности, които под влиянието на стреса и сроковете нивото на адреналина им се повишва, подобно на опитността преживяна от този човек. Когато обаче те не преживеят достатъчна мяра от тази ужасна ситуация може да се очаква, че те ще

** Рене Егуард Файнт от Ворлд - магазин, представя нещата така:

„Поп културата ограничава всичко - образоването, политиката, гори религията, води до едно низше ниво на съществуване.“

изпаднат в депресия, лошо настроение, умора...

Нямам желание да се впускам в подробности за своите лични проблеми, произлизащи много често от празнотите в плановете ми за живота; но искам да поставя въпроса, дали обществото ни е е развило т.нр. „зависимост от адреналин“.

Усиливане музиката до крайност, както и дали гледаме филмите оновещаващи насилието, обичане на препълнените стадиони за скрости на набягвания, изпълнените с прекижвания спортивни представления.

Търсим екстремното, във всички области, които водят сърцата ни до крайност и бичуват нервите ни - това касае както забавлението, така и спортните събития, а също и предаването на ин-

формацията.

Гражданите търсещи удоволствие, настроените спрямо телевизионните програми зрители и ориентираните към консумация трябва да бъдат подлагани на по-високи дози стимуланти, за да не стане така, че от скуча да изпаднат в обезвъждане. Много американци намират спортните събития за скучни. Те са на мнение, че подобно на образоването, политиката и религията, спорта трябва да се развива по подобие на non-културата. Спортната индустрия, състезанията се провеждат в гладиаторски стил, пропагандират се екзотични, екстрем-

ни спортове. Целта е утоляване на жаждата към големия спорт. Холивуд ни дарява с канабали, предлага оферти - сцени на обезглавяване, реалистично представя динозаври и космическо кораби и то така, че ние почти не мърдаме от фтьойлите си.

Информационните предавания на НТВ, Евро НЮЗ, CNN и NBC ни изнервят с новините повтарящи се всеки час, правят всичко възможно, за да узнаем кое прочуто холивудско семейство се е разело.

Телевизията постоянно преминава границата на учтивостта чрез реалистичните си „варварски програми“. Подслушват се частни разговори, без гори участниците да подозират това, провокират се брачни гвойки да нарушият брачното си обещание, прави се всичко, за да се стъпче конкуренцията.

Музикалната индустрия е вдигната лемвата на булгарното.

А всички ние като безумни същества подпомагаме този цирк без

броя и основа, като се тълпим и даваме парите си, за да може през следващият сезон културата ни да бъде обляна от отпадъка. При това в християнските домакинства са налице същите филми, музика, списания по подобие на тези, които нямат претенции по отношение на библейските принципи.

Сърцата ни се закоравяват, съвестта се притъпява - затова е необходимо да помислим колко сме зависими от задоволяването ни чрез сензации. Крайно време е да се замислим за някоя добра дланадесет стъпкова терапията, с която да ни накара да се откажем от тази душа на симулации! Към тази терапия принадлежат висока степен самодисциплина, като ограничаване на медийното ни потребление и редовна молитва и моменти за размисъл върху себе си. Може би по този начин ще ни се откаже да съведем „гладът“ си до едно разумно ниво.

Християните не са защитени спрямо този синдром. Много богослужения се поднасят под формата на шоу или служат за целите на бизнеса, като главната роля за това се изпълнява от пасторите.

Някои търсят постоянно нови опитности, нови църкви, предлагащи програми, като при това се губи целта на църквата. Понякога няма разлика между най-новите църковни Rock-песни и онези търговски хитове завладели света.

Крайно време е да отстъпим. Необходимо е да се освободим от зависимостта спрямо повърхностното, да се стремим към живот изпълнен с истина.

В КАКВО ВИЖДАМЕ СМИСЪЛТ НА ЖИВОТА!?!

Демографският институт в Аленбах е направил проучване запитвайки 2000 немци по отношение на смисъла на живота. Две трети от запитаните източни и западни немци намират смисъла на живота в семейното щастие.

В центъра на настоящия живот стои щастието, радостта да виждаш семейството си добре и да се наслаждаваш на живота.

Социалният и етнически смисъл на живота са чувствително назад. Със сигурност демографите от Аленсбах установяват с учудване, че „смисълът на живота безпрекословно зависи от насладата от живота“, подобно нещо преди не е било установявано. Малко по-нататък се споменава, че „от друга страна явно в последно време много хора търсят ценностите даващи стойността на живота.“

Бихме желали да дадем някои по-подробни сведения относно това.

Тези определения позволяват да установим, че тези хора не познават Бога истински, от друга страна хората търсят, а това означава, че има нещо повече от търсене на стойността.

По-голяма част от читателите на списанието знаят, че „основателят“ на тази църква, Херберт Амстронг винаги се е стремял да напомня на хората да търсят ценностите в живота. През 1995 год. Св. Божия църква издаде брошура със същото заглавие.

Най-напред обаче: защо повечето хора не познават „истински“ Бога? Сам Той ни казва в Стария Завет Исая 1:15 „И когато простирате ръцете си, ще крия очите Си от вас; даже когато принасяте много молитви не ща да слушам; ръцете ви са пълни с кръв.“, както и Исая 59:2: „Но вашите беззакония са ви отълчили от Бога ви, и вашите грехове са скрили лицето му от вас, та не ще да чува.“

Да прочетем още веднъж: „Вината ви е като стена помежду ни...“

Възможно ли е това да е валидно и за нас в този свят? Защо хората мислят за факта как се чувстват, как да се сдобият с повече богатство евентуално това да стане и за сметка на близкия?

Ето над това си заслужава да се замислим! Повечето хора проумяват, че тази световна система не задоволява техните представи.

Каква е възможността да направим крачка в правилната посока?

„Да умием ръцете си“, като при това променим по-грешния си начин на мислене!

„Да премахнем кръвта от ръцете си“, като при това се научим да даваме вместо да вземаме.

Ние сме грешници, както е писано в Римляни 3:23, заслужили сме смъртта (Римл. 6:23).

Как можем да се спасим? Можем да се „измием“, когато при това се покаем и се завърнем от стореното. Можем да се замислим дали онова, което вършим е добро за нашия близък.

Със сигурност обаче ще попитате: Кое е добро? Онова, което не желаеш да ти сторят. Това е един известен цитат, който съдържа всичко.

Ще променим ли духовната си настройка, за да вървим по пътя Христов, като призаем пред нашия Отец и Той ще ни прости? Той ни обича и не желае никой от нас да бъде погубен (2. Петр. 3:9)

И понеже заплатата на греха е смърт, затова нашият Господ и Спасител умря преди повече от 2000 год. Ако осъзнаме това, тогава смисълът на живота ни няма да бъдат удоволствията, а добруването на нашия близък. Дали това ще е грижата за някоя стара, бедна жена от квартала, която не може да извърши покупките си, дали това ще бъде човека прикован в инвалидната количка, който трудно се качва в автобуса или някой по-възрастен човек търсещ място - подобни ситуации могат да отворят очите ни. Едва тогава можем да проумеем какво благословение иска да ни даде Бог (Исая 1:18)

Нашият Спасител желае да сме светлина (Мат. 5:14). Той желае никой да не бъде погубен (Мат. 18:14).

Какво чакаме тогава! Като обикновени хора не можем да вършим велики неща, но там където сме светлината си да огравя! Да става по-светло и по-светло! Така тя ще обхваща все по-нови и нови места!

Пример ли сме там, където ни е поставил Бог? Скоро ще усетим това чрез благословенията дарени ни от Бога. И тогава по добре ще осъзнаем смисълът на живота, а именно: Да бъдем чада на

Бога Йоана 1:12: „А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име“.

Всички хора ще осъзнаят това един ден. Пример ли сме ние за тях?

Това е заглавието на една детска книжка на Макс Лукаго, един много известен автор в Америка. Ето и едно кратко изложение на книгата му:

Това е една история на Вемикс, един малък народ дървени играчки, които са направени от един дърводелец. Основното занимание на Вемикс е да се закачат един на друг звездички за успех, разум или красота или сиви точки за непохвятност и грозота. Пуничело е от дървените кукли, които винаги получават сиви точки. Пуничело живее много подтиснат, докато един ден не срещнал Лучия, която нямала нито звездички, нито сиви точки. Пуничело искал да знае защо Лучия е толкова различна. Така тя му разказала за Ели, дърводелца, който правил всички Вемикс. Тя ходила често в работилницата му и се чувствала много щастлива и приятно в присъствието му. И така Пуничело се запътил към Ели. Когато влязъл в къщата му и застанал до огромната маса, на която Ели работел, той се почувствал толкова нищожен, че пожелал да се измъкне незабелязано навън. И тогава Ели го из-

викал по име, повдигнал го нагоре и внимателно го поставил на масата. Пуничело му казал мъката си: Защо си ме направил толкова обикновен? Аз съм несръчен, дървото ми е грубо и безцветно. Само специалните получават звездички. Тогава Ели му отговорил: „За мен ти си специален. Ти си уникален, защото аз съм те направил, а аз не допускам грешки. Обичам те такъв, какъвто си. Аз имам да върша с теб още много неща. Искам да ти дам сърце като моето.“ Пълен с радост и знание, че Ели го обича такъв, какъвто е и че е толкова ценен в очите му, Пуничело се приbral в къщи. Когато стигнал до дома си забелязал, че сивите точки са паднали от него.

Независимо от това, как света гледа на теб, Бог те обича такъв какъвто си. Но той те обича прекалено много, за да те остави така. Това е посланието на тази детска книжка, че стойността на един човек не се определя от друг човек, а от Създателя му, и колко е важно да не се влияем от другите.

Чувствали ли сте се някога като Пуничело? Недоволни ли сте от външния си вид? Нещастни ли сте в работата си, защото не получавате признание или похвала? Напразно ли се стараете да успеете или да се издигнете на по-висока позиция?

Ако сме натъкнени като Пуничело, можем да отидем при Създателя си и да му се доверим и да му кажем страданието си.

Понеже повечето от децата му не са от благородните, успешни и властните хора в света. И това си има основание. Опитал съм, че Той знае кое е добре за мен. Нека погледнем в Писанието, какво иска да ни каже, как Той ни утешава и кое е важно за Него:

Бог знае от какво дърво сме издялани:

В 1. Коринттяни 1:26 четем становището Му за всеки един от нас: „Понеже, братя, виждате какви сте вие призваните – че между вас няма някоина мъдрри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни.“ Преди да се отчаем, нека приемем това, че Бог ни обича въпреки всичко и колко сме важни за Него.

Той ни открива любовта си. В Ефесия 1:4-5 Бог ни открива любовта си: „...акато ни е избрали в Него преди създаването на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Иисус Христос по благоволението на Своята Воля...“

Човешкото ни естество се стреми към успех, признание, красота, богатство и власт, някои хора се опитват през целият си живот да спечелят признанието на родители си, други на децата или съпругите си или на колегите на работното място.

Някои се стремят към успех и признание в професията, други

никам

към красата или власт. Не само политиците и богатите упражняват властта си. Желанието за власт над други хора може да се прокрадне във всеки един от нас: над нашите съпрузи, деца, родители или колеги.

Бог ни предупреждава от суемност и стремеж към признание,

В Яков 2:1 и 4 Бог ни предупреждава да не се заслепяваме от името или титлата на друг човек. Можем ли като християни да правим такива разграничения? Тогава човешката суемност и стремеж за признание се превръщат в мерна единица.

В 1. Йоан 2:15-15 Бог ни предупреждава от светските стремежи: „**Не любете света, нито каквото е в света. Ако някой обича света, любовта на Отца не е в него. Защото всичко, което е в света - похонта на плътта, пожеланието на очите и гордостта на живота - не е от Отца, а е от света.**“

Но в християнските общности могат да се срещнат тези светски измерения. В посланието на Яков четем за проблемите на тогавашната църква, които възникнаха между бедни и богати, така и в днешните църкви срещаме светски критерии, по които се подреждат хората, предпочитат се по-талантливите членове, а пастирите обичат да упражняват властта си над „стадото“ си. Всички ние сме хора и малко или много се влияем от обществото. Поради

то ва сме предупредени да се отвърнем от това и да ходим в стъпките на нашия Господ Иисус Христос. Искаме да гледаме на близния си, както Бог гледа на него. Бог ни показва в Яков 1:9 колко е преходно всичко, което притежаваме и едновременно с това насирача бедните: „Братът, който е в по-долно състояние, нека се хвали, когато се въздига, а богатият - когато се смирява, защото ще прецъфти като цвета на тревата.“

Искам да ти дам ново сърце.

„**Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас...**“ (Езекил 36:26).

Новото сърце и новото съзнание, което Бог създава в нас чрез Иисус Христос разпознава нищожността и преходността на стремежа на света. Подобно на Соломон осъзнаваме, че „всичко е суето и гонене на вятър“.

Старият човек и стремежът му към преходните ценности ни прави нито суетно, когато сме от „специалните“, нито нещастни, че не сме постигнали целите и желанията си.

Бог ни показва какво е важно за Него.

Това, което е от значение за Бога е смирението! Свойство, към което по принцип никой човек не се стреми.

„...защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на **сърце**“ (1. Царе 16:7). „Но пак, на този ще погледна, на оня, който е сиромах и съкрушен духом, и който трепе-

ри от словото Ми“ (Исаия 66:2).

Бог ни окуражава и ни показва истинския смисъл на живота ни, на един **вечен живот**, така че да не гледаме на силите, таланти (или липсата на сили и таланти) с мярката на света, който е преходен. Разбира се, не е грешно да придобиваме знания, или да сме добри в работата си или да се стремим към перфекционизъм. Въпросите, които трябва да си зададем при това са: Какъв е мотивът ми? Това, което правя за Божия слава или за моя слава служи? Аз ли ще бъда почетен с това, което правя или ще бъде прославен Бог?

Не трябва ли подобно на Пунично да жадуваме за една звездинка, то в Божието слово на мираме и затова път.

Бог иска да светим като звезди: „Вършете всичко без роптане и без препиране,

за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада в сред опако и извратено поколение, между които блестите като светила на света“ (Филипяни 2:14-15). Скоро гледах един прекрасен документален филм за едно семейство лъвове. Синхронизацията беше направена толкова добре, че можеше да се сметне, че лъвовете говорят. В една от сцените майката лъвица и нейните деца поглеждат към звездите и майката заявява гордо: „Поотделно ние блестим, но в стадото ние светим като звезди.“

Въз основа на естествените си дарби ние може да блестим поотделно, но чрез Иисус Христос светим като звезди, и

КАКВО НИ КАЗВА МАТЕЙ 24 ГЛАВА ОТНОСНО “КРАЯТ”

Д.А. Карсон, тълковател на Новия Завет, ни казва следното относно Матей 24 глава: „Малко са главите в Библията, които са предизвикали толкова различия в мненията, както Матей 24 глава, както и паралелно свързаните с тях Марк 13 и Лука 21. Обяснението на тези глави е невероятно и комплексно (Библейски коментар т.VII стр.488).“

Забележката на Карсон хвърля светлина спрямо трудностите свързани с обяснението на Матей 24 глава. Желаем ли да изследваме онова, което Иисус иска да ни каже, то тогава е необходимо да сме особено внимателни и да се откажем от опростяването на нещата и от догматизма.

ДА ПОГЛЕДНЕМ КОНТЕКСТА

Важно условие за премахването на неправилните обяснения е факта, че Матей 24 глава до голяма степен е неразрывно свързана с предходящата я глава.

Вероятно ще бъдете учудени да узнаете, че предисторията от Матей 24 глава започва от Матей 16:21. Там е обобщено: „Оттогава Иисус започна да казва на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен.“

Така Иисус поставя първото предупреждение през очите на учениците си, как изглежда елементарното премерване на силите между Иисус и религиозните водачи на Ерусалим. По пътя за Ерусалим (20:17-19) Той се подготвя за този предстоящ конфликт.

По времето на първоначалното оповествяване на страданието Той взе трима ученика, Петър, Яков и Йоан на една планина. Там Той се преобрази (17:1-13). Сигурно учениците са се запитали дали изграждането на Божието царство не е близо (17:10-12).

По-нататък Иисус обяснява на учениците си, че те ще управляват Израел седейки на дванадесет-

те трона, откъдето ще съдят, „когато Човешкият Син ще седне на славния Си престол“ (Матей 19:28). Няма съмнение, че всичко това е породило въпроси от рода „кога“ и „къде“ ще се осъществи идването на Божието царство? Говорейки за Божието царство при Иисус дойде майката на Яков и Йоан, за да помоли за двамата си синове да получат специални постове в него (20:20-21).

След това последва триумфалното влизане в Ерусалим, при което Иисус беше възседнал едно магаре влизайки в града (21:1-11). Така според Матей се изпълни пророчеството дадено на Захария касаещо Месия. Целият град бе на крака и се питаше какво ще стане, когато дойде Иисус. В Ерусалим Той разбута масите на обменителите на пари и чрез други дела и чудеса доказа месианско си всемогъщество (21:12-27). „Кой е този?“ се питаха учудено хората (21:10).

Тогава Иисус обясни на свещениците и на старателите: „Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му.“ (Матей 21:43). Слушателите Му обаче знаеха, че Той говори за тях. Това изказване на Иисус можеше да се вземе като сигнал, че Той е в състояние да изгради месианско царство, като при това религиозната основа трябва обаче да остане вън.

ЩЕ ИЗГРАДИ ЛИ ЦАРСТВОТО?

Учениците, които чуха това са се запитали какво предстои. Ще бъде ли Иисус призван за Месия? Като цяло против ли е Той спрямо Римското управление? Скоро ли ще бъде установено Божието царство? Ще има ли война с Ерусалим и храма?

Сега достигаме до Матей 22:15. Тук започва

сцената с фарисеите, които искат да компрометират Исус с въпроси свързани с данъците. С отговорите си те желаят да го представят като враг на Римляните. Исус отговори разумно и неочекано и така обърка планът им. На същия ден става стълкновение между Исус и садукеите (22:23-32) Те също не вярваха във възкресението и Му задаваха уловки, относно седемте братя, които един след друг имаха една и съща жена. Чия же на щеше да е тя при възкресението?

Исус отговори с индиректен въпрос, като при това им каза, че те не проповядват собственото си Писание. Той ги обърка изцяло, казвайки, че в Божието царство няма бракове.

Накрая фарисеите и садукеите Му поставиха един общ въпрос, коя е най-висшата заповед в закона (22:36). Той им отговори мъдро цитирайки Левит 19:18 и Второзаконие 6:5. От своя страна Той им зададе контравъпрос: Чий син трябва да е Месия (22:42)? Те мълчаха (22:46).

Глава 23 ни показва полемиката срещу книжниците и фарисеите. Към краят на главата Исус предсказва, че те ще Го убият, разпънат, бичуват и преследват. Отговорността за умъртвените пророчи Той полага на раменете им. Вероятно напрежението расте и учениците са се запитали какво е значението на тази конфронтация. Какво ще стане, ако Исус поеме властта като Месия?

Тогава Исус се моли за Ерусалим и пророкува. В това се заключава загадъчната забележка на Матей 23:38-39: „Ето, вашият дом се оставя пуст. Защото ви казвам, че отсега нататък няма вече да Ме видите, докато не кажете: ‘Благословен Онзи, Който иде в Господното име’.“

Сигурно учениците са си задавали твърде много въпроси и със страх са питали за неща, за които Исус разказваше.

ПРОРОЧЕСКОТО РАЗРУШАВАНЕ НА ХРАМЪТ

След това Исус напусна храма. При излизането Той насочи вниманието на останалите без дъх ученици към сградата на храма. В Марка 13:2 се казва: „А Исус му каза: ‘Виждаш ли тези големи здания? Няма да остане тук камък върху камък, който да не се срине’.“

Лука пише, че учениците са говорили учудено относно: „И когато някои говореха за храма, че е украсен с хубави камъни и посветени приноси, Той рече: ‘Ще дойдат дни, когато от това, което гледате, няма да остане тук камък върху камък, който да не бъде сринат’.“

Можем да си представим какво е ставало в сърцата на учениците. Изказванията на Исус относно опожаряването на Ерусалим и конфронтацията Му с висшите свещеници е възбудило учениците. Сигурно са се попитали, как така Той говори за края на юдеизма и на институциите?

Няма ли да дойде Месия, за да ги укрепи? От думите на учениците относно храма звуци особена загриженост? Дали в действителност този храм ще бъде разрушен?

Исус обърка представите или задълбочи страхът им още повече. Той сложи настрана тяхната възхита относно сградата:

А Той в отговор им рече: Не виждате ли всичко това? Истина ви казвам: Няма да остане тук камък на камък, който да се не срине.“

Вероятно това е предизвикало шок сред учениците. Те вярваха, че Месия ще спаси Ерусалим и храма и няма да го разрушат. Вероятно, когато Исус е говорил за тези неща учениците са мислили за края на езическото господство, за невероятният възход на Израел и двете неща са пророкувани многократно в еврейските писания. Те познаваха събитията свързани с „краят“ с Последното време (Дан. 8:17; 11:35, 40; 12:4, 9)

Тогава трябваше да дойде Месия и да изгради Божието царство. То-ва означава, че Израел ще увеличи размерите си и ще стане върхът на копието на Царството Божие.

Кога?

Учениците, които считаха Исус за Месия искаха да узнаят дали Краят на Времето е дошъл. Те имаха големи очаквания, че Исус ще оповести, че Той е чакания Месия (Йоан 2:12-18).

Не е чудно, че те принуждаваха

своя Учител да каже времето и мястото по което ще се осъществи Неговото идване. И когато Иисус седеше на маслинения хълм, учениците го бяха заобиколили и искаха някои информации.

Кажи ни - мислеха те - кога ще стане това? Какви ще са знаците за Твоето идване и за краят на света? (Матей 24:3)

Те искаха да знаят кога ще се осъществят обещаните от Иисус неща за Ерусалим, тъй като те търсеха връзка с Последното време и Неговото идване!

Когато учениците говореха за идване, те нямаха предвид Неговото второ идване. Според техните представи Месия е трябвало да дойде скоро и да изгради царството Си в Ерусалим, което ще бъде вечно. Те не правеха разлика между първото и второто идване.

Друга важна точка в Матей 24:3 е факта, че този стих представлява систематизиране на цялата 24-та глава.

Въпросите на учениците се повтарят, а някои ключови думи са в курсив: Кажи ни, се молеха те - кога ще се случи това? Какви ще бъдат знаците за края на света? Те искаха да знаят кога ще се осъществят пророкуванията от Иисус неща свързани с Ерусалим. Тъй като те ги свързваха с края на света (по-точно с края на световното време, краят на Ератата и с Неговото идване).

ВЪПРОСИТЕ НА УЧЕНИЦИТЕ

На преден план излизат три въпроса свързани с учениците.

Първият е „Кога ще се осъществи това?“ Под „това“ те разбираха унищожението едновременно на храма и на Ерусалим, за които Иисус пропоркува.

Второ, те искаха да знаят какви са „знаците“ свързани с идването по-късно в 24 глава Иисус ги споменава (24:30).

Третото нещо, което искаха да разберат бе свързано с краят (24:36). Той им каза, че по-добре да не знаят.

Ако ние разгледаме тези три въпроса по отделно ще си спестим много проблеми и неправилни тълкования свързани с Матей 24 глава.

Иисус им каза, че храмът ще бъде разрушен и че те ще преживеят това.

По отношение на „знаците“, за които те Го молеха не бяха свързани с унищожението на града.

Отговорът на третия въпрос бе, че частът на Неговото идване и краят не се знае от никой освен от Отца.

На трите въпроса в 24 глава от Матей Иисус дава различен отговори.

Тези отговори отключиха събития, които създа-

доха единство сред учениците. Идването на Иисус и краят на Световната история са свързани с бъдещето, при все че разрушението на Ерусалим се осъществи през 70 год. след Христа.

Това обаче не означава, че учениците са разглеждали „разрушаването на Ерусалим“ и „краят“ като нещо отделно.

Със сто процентова сигурност те не са мислили така. Те считали, че тези събития престоят да станат скоро, т.е. те са очаквани.

Да погледнем въпроса в Матей 24 глава и как се разглежда, сякаш Иисус няма особен интерес спрямо събитията свързани с края. Неговите ученици са тия, които настоятелно задълбочават въпроса, а Иисус им дава няколко обяснения.

От въпросите на учениците свързани с „краят“ разбираме, че тези събития ще се осъществят скоро. Те не са учудени, че с идването на Иисус като Месия е свързано бъдещето, както и с мисълта, че това може да се осъществи след няколко дни или седмици.

Те обаче искат знак, потвърждение за Неговото идване. С това просветление или познание свързано с тайните, те искаха да си извоюват предимства и позиции, ако Иисус предприемеше тази стъпка.

В този контекст е необходимо да разглеждаме и забележките на Иисус в 24 глава. Те считат, че Иисус ще ги изпрати да вземат властта и желаят да узнаят кога ще се осъществи това? Те желаят да знаят и знаците свързани с Неговото идване. При все това, те не разбираха Иисуса.

„КРАЯТ“ ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ДОШЪЛ

Вместо да отговори според желанията на учениците, Той използва възможността да ги запознае с три важни учения.

Първото: въпросите, които те задаваха бяха по-сложни от самите ученици и тяхната наивност.

Второто учение: Кога ще дойде Иисус - те не трябваше да знаят това.

Третото учение: те трябваше да стоят „будни“, като при това поддържаха все повече и

повече връзката си с Бога и да обръщат по-малко внимание на това, което става в света.

Имайки предвид тези принципи, както и дискусите Исус ги предупреждава да не се отчайват от събитията и от това, което става в последното време, катастрофите са неизбежни (Матей 24:4-8), но това не е краят (6). След това Исус говори за преследване на учениците, хаос, смърт (24:9-13).

Колко странно е звучало всичко това.

Какво ли означава преследване и смърт? - са мислели те.

Те си мислеха, че щом следваха Исуса, те трябва да триумфират, да побеждават, а не да бъдат унижавани и унищожавани.

След това Исус започва да говори, че по целия свят ще се проповядва едно Евангелие и чак тогава ще дойде краят (24:14).

Вероятно и това е объркало учениците понеже са си мислели, че първо ще дойде Месия, след това ще издигне царството си и Словото на Господъ ще отиде по целия свят (Исая 2:1-4). Като че ли Исус осъществява някакво завръщане: говори за унищожаването на храма. Страшна картина свързана с унищожението на „Светите места“, след което последва бягство по планините на Юдея (Матей 24:15-16) невероятен страх ще завладее евреите: „зашото тогава ще има голяма скръб, небивала от началото на света до сега, и каквато не ще има.“ (Матей 24:21)

Толкова страшно ще бъде, че никой няма да остане жив, дори и да се съкратят дните.

Думите на Исус са свързани с една световна перспектива, Той обаче говори за събития, които ще се осъществят в Юдея и Ерусалим.

„Но горко на бременните и на кърмещите през онези дни! Защото ще има голямо бедствие в страната и гняв върху тези хора“ (Лука 21:23).

Храмът в Ерусалим и Юдея заемат централно място в предупреждението на Исуса. То се отнася на първо място за евреите.

Събитията от 66 до 70 год. след Христа доказваха това.

Бягство в събота?

Не е учудващ факта, че Исус казва: „Молете се да не се случи бягането ви зиме или в съботен ден“ (Мат. 24:20).

Някои сигурно се питат: Как Исус споменава съботата след като тя не е свързана вече с църквата?

Щом християните не трябва да се грижат за съботата, защо това би било пречка и е спомената тук?

Евреите вярват, че в събота е забранено да се

предприемат пътувания, те дори са притежавали мярка за максимално разстояние, което може да се изминава в този ден (Деян. 1:12). В Лука това разстояние е от Маслинения хълм до вътрешността на града (спрямо приложението на Лутеранска Библия, това са били 2000 лакътя или около един км).

Исус обаче казва, че ще се наложи продължително бягство до планините. Път разрешен един съботен ден няма да ги измъкне от тази опасна зона. Исус знаеше, че Неговите слушатели вярват в съботата и няма да предприемат по-продължително бягство.

Това обяснява, защо бягството да не се състои в събота и то е свързано с тогавашното разбиране за Мойсеевият закон.

Ние можем да систематизираме думите на Исус така: зная, че вие не вярвате на дългите пътувания в събота и няма да предприемете такова. Но ако нещата, за които говорихме постигнат Ерусалим в съботен ден, то вие няма да можете да избягате - така че ще намерите смъртта си. Затова ви съветвам, молете се да не бягате в съботен ден. И ако въпреки това сте готови за бягство, то общите предписания в еврейския свят ще бъдат голяма пречка.

Както вече казах през 70 г. след Христос Ерусалим бе разрушен и ония, които следваха Мойсеевият закон бяха сред най-потърпевшите (Деян. 21:17-26).

И ако бягството сега се случи в събота, то тези хора биха имали конфликт със съвестта си.

Все още няма „знак“

Между другото Исус в речта си засегна три въпроса свързани с факта „кога“ ще дойде. Ние обаче установяваме, че Той до сега по принцип им казваше, кога няма да дойде. Той разделя катастрофата, която ще постигне Ерусалим от „значите“ на Неговото идване и от „краят“.

Вероятно учениците са приели, че унищожаването на Ерусалим и Юдея ще бъде знак. Те обаче се заблудиха и Исус им посочи грешката (Матей 24:23).

Да не вярват? Какво ли са си мислели учениците? Ние се молим за отговор кога ще изгради царството си, молим се да даде знак, а Той говори кога няма да дойде краят, говори за неща, които уж са знаци, а в действителност не са.

Независимо от това Исус продължава да говори на учениците си кога няма да дойде: „Прочее, ако ви кажат: ‘Ето, Той е в пустинята!’ - не излизайте или ‘Ето, Той е във вътрешните стапи!’ - не вярвайте“ (Матей 24:26)

Той желае да подчертава да не се лъжат, да не се заблудят нито чрез световните събития, нито

чрез хора, които вярват, че знаят кои са знаците на времето.

Може би иска да им каже, че случат Ерусалим и храма не оповестяват края.

А сега стих 29. Едва тук Иисус започва най-после да говори за знаците на Неговото идване а това означава, че Той отговаря на вторият им въпрос.

Слънцето и луната ще потъмнеят, звездите ще падат върху земята може би като метеори, може би ще се разклати цялата слънчева система.

Най-после Иисус назовава знаците, които учениците му трябва да очакват: „Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена като видят Човешкия син идещ на небесните облаци със сила и голяма слава.“ (Матей 24:30)

Знаците на идването на Иисуса се състоят в самото идване! Ето, тек има урок за нас. Въщност: Не е налице знак по който да се знае кога ще стане това.

След това Иисус призовава учениците си да научат една притча за смокинята (Матей 24:32-34).

Когато листата започнат да излизат, лятото е близо... (Матей 24:33)

Всичко това

Какво е това? Дали това не са войните, земетърьсите, гладът тук и там? Не. Това е началото на страданието. Налице са много други предпоставки, които влизат във „всичко това“ фалшиви пророци, проповедници на Евангелието? Заключавали „всичко това“ с нуждата в Ерусалим, с разрушаването на храма? Не. Какво обаче да се разбира под „всичко това“?

Преди да отговорим на това, ще направим едно малко отклонение, едно навлизане във времето, в което апостолската църква трябваше да научи нещо от т.н. „синоптично“ евангелие.

Случилото се през 70 г. след Христос, разрушаването на храма, смъртта на мнозина книжници и фарисеи (както и на някои апостоли) би следвало особено да е докоснало църквата. Със сигурност тя е вярвала, че Иисус Христос ще дойде скоро. Това обаче не станало и вероятно е допринесло за спънка на мнозина.

Естествено евангелията говорят, че преди идването на Иисус трябва да станат много неща, не само разрушаването на Ерусалим и на храма.

До момента, в който на небето ще бъде видян Божият Син, не бива да слушаме ония, които ве-

чез казват, че Той е дошъл или че ще дойде скоро.

Никой не знае часът...

Сега достигаме до основното свидетелство, диалогът, който се води в Матей 24 глава. Думите му там не се разглеждат като пророчества, а като указания за водене на Христоподобен живот.

Матей 24 глава е предупреждение към учениците. Бъдете винаги готови, тъй като не знаете дена и часът.

Притчите в Матей 25 глава потвърждават тези изказвания.

Да се акцентира, че не се знае времето на Второто пришествие - това спестява неразбории. В тази глава Иисус казва, че не може да даде пророчество относно времето на КРАЯТ или относно ВТОРОТО МУ ИДВАНЕ.

Бдете! Това означава бъдете винаги духовно будни, бъдете готови. Следете онова, което става по света. Кога обаче ще се случи всичко това, не се знае.

По-късно историята говори в действителност, че Ерусалим става притегателна точка на много турбулентни случаи и развития. Например през 1099 г. християните-кръстоносци превземат града и избиват всички негови жители.

През Първата Световна Война британският генерал Алленби превзема града и го освобождава от турското владичество.

Както всички знаем днес Ерусалим играе основна роля в израелско-палестинския конфликт.

И да се систематизираме въпросите на учениците „Кога ще се случи това?“ Иисус им отговаря: „Не ви е дадено да знаете“. Те трудно попроумяваха Неговото изказване и непрестанно питаха: „Господи, сега ли ще възвърнеш царството на Израил?“ (Деян. 1:6). И отново получаваха отговорът: „Не е за вас да знаете годините и времената, които Отец е положил в Собствената Си власт.“

Независимо от ясното учение всички християни през всички времена са повтаряли грешките

на апостолите. Непрекъснато се е спекулирало с времето за „Краят“ някои дори се осмеляват да предсказват „Второто идване на Христос“.

БДЕТЕ!

Какво трябва да сторим докато очакваме идването на Исус?

Исус даде отговор на учениците, който е валиден за нас: „Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ. Но това да знаете, че ако домакинът знаеше по кое време щеше да дойде крадецът, щеше да бди и не би оставил да му подкопаят къщата. Затова бдете и вие готови, защото в час, в който не мислите, Човешкият Син иде.“ (Матей 24:42-44).

Да бъдем будни, когато наблюдаваме световната история. Да бдим означава, да имаме добра връзка с Бога. Християнинът трябва да бъде готов за тази среща с Христа. В останалата част 24 глава и в цялата 25 глава Исус ни пояснява какво означава „да бдим“.

В притчата за верният и злият слуга, Той влага в сърцата на учениците Си да се пазят от греха, да не позволяват да бъдат победени от него (Матей 24:45-51).

Моралът? Матей 24:50: „...господарят на онзи слуга ще дойде в ден, в който той не го очаква, и в час, който той не знае...“

В притчата за разумните и неразумните девици, Той ни проповядва подобно учение (24:1-25). Някои от девиците не бяха готови, не бяха при идването на Младоженеца. Те няма да влязат в царството: „Истина ви казвам, не ви познавам. И тъй, бдете! Защото не знаете нито деня, нито часа (в който Човешкият син ще дойде).“ (Матей 25:12-13).

В притчата за талантите Исус говори за себе си като за човек, който е на тръгване за чужбина (Матей 25:14-30). Вероятно е имал предвид престоят Си на небето и завръщането Си на земята. Междувременно слугите трябваше да умножат повериеният им талант.

В притчата за овците и козите Исус говори за задълженията на пастора, които ще бъдат постановени по времето на Неговото отсъствие. Тук Той отклонява вниманието им от въпроса „кога ще дойде“, с последицата, че те притежават вечен живот.

Неговото идване и възкресение е денят на Съдът. Денят, в който Исус ще раздели овците (Своите последователи) от овните (от злите пастири).

В една от притчите Исус борави със символи, свързани с телесните нужди: „...защото огладнях

и не Мe нахранихте; ожаднях и не Мe напоихте; странник бях и не Мe прибрахте; гол бях и не Мe облякохте; болен и в тъмница бях и не Мe посетихте.“ Учениците бяха уплашени, тъй като казаха: „Кога Тe видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?“ Исус отговори: „Истина ви казвам, понеже не сте направили това на нито един от тези най-малките и на Мене не сте го направили“. Кой е брат на Исуса? Кой е истински Негов последовател?

Исус заповядва на учениците си да бъдат добри стопани и пастири на Неговото паство - Неговата църква.

Така завършва тази дълга дискусия, при която Исус дава отговор на трите въпроса, поставени от учениците: Кога ще бъде разрушен Ерусалим - храмът? Какви ще бъдат знаките? Кога ще бъде краят на света?

РЕЗЮМЕ НА КАЗАНОТО ОТ ИСУСА

С голяма уплаха учениците чуват, че храма ще бъде разрушен. Те питат кога ще стане това, кога ще е краят, кога Исус ще дойде а втори път.

Вероятно те считат, че Исус ще се възкачи на тронът и Божието царство ще бъде наложено с голяма сила и величие. Исус обаче предупреждава от подобен начин на мислене. Преди „краят“ нещата ще бъдат забавени, животът и управата ще вървят напред. Християните ще бъдат преследвани и Юдея ще преживее страшни неща.

Учениците си мислят, че като ученици на Месия те ще придобият непосредствена и окончателна победа, ще завладеят обетованата земя и ще възстановят истинското служение на Господа.

По-нататък обаче става нещо, единственият знак за идването на Исус се оказва самото идване. Този знак не притежава защитна функция, като самото появяване означава Краят.

Всичко обаче сочи към основното изказване на Исус, че никой няма право да пророкува кога ще бъде второто идване.

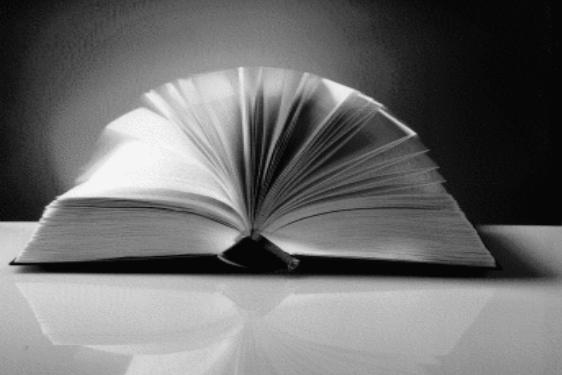
Въпросите на учениците ще бъдат отговорени, а читателят трябва да се радва на идването на Господа, да вярва и живее отговорно.

„Кой тогава е верният и разумен слуга, когото господарят му е поставил над домочадието си, за да им дава храна навреме?“ (Матей 24:45)

„И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните - във вечен живот.“ (Матей 25:46).

ПИСАНОТО БОЖИЕ СЛОВО

„Имайте в себе същия дух, който беше и в Христос Иисус; Който, като беше в Божия образ, ник не помисли, че трябва да има равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образа на слуга и стана подобен на човечите; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст.“ (Фил. 2:5-8)

Тези възвишени думи описват смирението на Иисус, Който слезе от своя трон, за да бъде положен в ясли, а по-късно прикован на кръста.

Христос не умря поради гвоздеите, нито поради конюето, нито от физическото страдание. Никакви осърбления или болки не можеха да причинят агонията на кръста. И други са претърпели същото телесно мъчение, но никой не е умръл по същата причина, която отне живота на Божия Син. Смъртта му бе различна.

С какво бе различна? Каква смърт понесе Той?

Библията казва, че вкуси смъртта с Божията благодат за всеки човек: „**Но виждаме Иисус, Който е бил поставен малко по-долу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек.**“ (Евреи 2:9)

Помислете за миг върху това: Той умря с моята смърт, с Вашата смърт и със смъртта на всеки човек. Как е възможно то-

ва? Няма ли да понесем ние собствената си смърт в края на дните си? Да, ще я понесем. И точно тук се крие тайната и чудото на онова, което Той направи за нас. На кръста сякаш Бог-Отец се отдръпна от Сина Си.

Иисус трябваше да бъде третиран така, сякаш бе виновен за всеки ужасен гръх, който е извършван някога на света.

Под тежестта на осъждението и вината егри към кръв избиха по челото му и попуха в пръстта на Гетсиманската градина. На Голготския кръст, лишен от присъствието на Своя Отец, Той извика: Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? (Матей 27:46)

Апостол Павел пише: „**Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха - смъртта, и така смъртта премина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха.**“

(Римл. 5:12)

Тези думи съдържат няколко основни въпроса: Ако само един човек е съгрешил, защо всички трябва да умират? Трябва ли човек да плаща вината на друг?

Адам в Едемската градина бе представител на всеки човек, който щеше да се роди. Като глава на земното семейство той стоеше пред Бога като представител на цялото човечество.

Грехът постави Адам пред големо изпитание - **смърт.**

Много добре си спомняме ис-

торията с дървото посадено посрещ градината. Бог каза: „...но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.“ (Битие 2:17)

Нямаше никакви смекчаващи вината и отстраняващи я обстоятелства.

Адам бе на 930 години и присъдата му бе изпълнена. Той умря и го погребаха. Всички деца бяха родени, след което естеството на техните родители се оскверни от греха. Те наследиха само онова, което техните родители можеха да им дадат. Така че бяха родени с греховно естество. Те не наследиха вината на своя баща, а неговото греховно естество. Истината е, че те са подвластни на смъртта също както Адам, но тяхната смърт е наказание за бащиният им гръх. От момента, в който първият човек прояви непослушание, грехът стана постоянен факт. Всяка човешка същество, което се раждаше от тогава напатък, бе подвластно на първата смърт. Всъщност ако Бог не се бе намесил, тази смърт щеше да бъде вечна.

Изпитът на Адам завърши, когато той съгреши. Животът му бе погубен. Изгубена бе всяка надежда за живот след нарушенето на условието, което Бог беше дал. Ако Бог не беше направил нещо повече, щяха да загинат всички, както Адам, та-

ка и неговите потомци.

Веднага след като Адам съгреши преди още присъдата да бъде изпълнена, Бог пусна в ход плаха за спасението „чрез потомството на жената“ (Битие 3:5)

Така даде на Адам възможност за нов изпит. Условието на този втори изпит бе да приеме Спасителят, Който щеше да понесе вината на човека чрез Собствената Си заместническа смърт. Нова надежда изгря пред Адам и потомството му. Тя обаче не променя последствията от провала при първия изпит.

Това ни довежда до интересен въпрос: **Как може Бог да съчетае и да запази Своята праведност и любовта Си?** Той не отмени вината за първото падение на Адам. Едновременно с това предложи нов живот на всеки чрез друг изпит. Бог е гениален. Той оставил хората да изживеят своя ограничен живот и тогава да умрат. След като всички хора преминат през първата смърт, в която участват не по своя собствена вина, те ще застанат пред Бога, за да отговарят за собствените си грехове. Тогава тяхната съдба ще бъде решена въз основа на вторият изпит - как ще отговорят на условията за спасението чрез Христоса.

Сега по-добре можем да разберем думите на апостол Павел: „Зашто, както в Адам всички умират, така и в Христоса всички ще оживеят“ (1. Кор. 15:22)

Спасителния план включва възкресение от първата смърт за всички хора, така че да могат да бъдат поставени отвъд последствията на Адамовия грех. Адам умря, защото яде от плода на забраненото дърво, а не защото извърши нещо след това. Никой не може да обвини Бога, че действа своеизлено или жестоко. Без възкресение Бог не може да проведе съд и не може

да бъде дадено справедливо възмезие. Това не е своеизлен акт, а изпълнение на стандартите на Божията справедливост.

Както цялото човечество бе представено чрез Адам в Едемската градина, така че всеки човек е представен чрез Иисус - вторият Адам. „**И така, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всички човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всички човеци оправданието, което докарва живот. Защото, както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мноzinата, така и чрез послушанието на Един ще станат праведни мнозината.**“

(Римл. 5:18-19)

Това, което стана с първия Адам засегна всички, чийто представител бе той. Сега апостол Павел ни каза, че опитността на втория Адам също ще има пряко отношение към всички хора. Иисус, Създателят пречовешка плът и застана пред Бога вместо всеки един от нас. Затова апостол Павел пише: „Съразпнах се с Христос; и сега **Вече не аз живея, но Христос живее в мен;** и животът, който сега живея в плътта, живея го с Вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен.“ (Гал. 2:20)

Чрез кръщението ние се погребахме с Него: „И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.“ (Римл. 6:4)

Животът на човека е дълбоко свързан със събитията от Христовия живот. Тъй като Иисус дойде да изкупи греха на първия Адам, трябваше да се роди в същата плът, която притежават хората. „Затова трябваше да стане във всичко като братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник пред Бога,

за да извърши омилостивение за греховете на народа.“ (Евреи 2:17)

Ако бе използвал свръхестественото Си предимство Иисус щеше да подкрепи обвиненията на Сатана, че Бог е несправедлив. Противникът твърдеше, че да се изисква послушание е неразумно, дори невъзможно.

Христос дойде, за да отхвърли несправедливите обвинения на дявола. В човешкото съество Той показа, че чрез Вяра всеки може да постигне изпълнението на Божиите изисквания. Съвършената Христова победа над греха осигури основа за спасение на всички. Потомците на Адам носят последствията на неговата слабост и падение. За това за тях е невъзможно със свои сили да се покорят на Божия закон. Победата на втория Адам отвори спасителна врата за семейството на първия.

Последствията от греха на първия Адам са слабост и смърт чрез физическото раждане. Последствията от безпогрешния живот на втория Адам (участие в божественото естество, победа над греха и вечен живот) се приема чрез духовното раждане. Всичко, до което доведе падението на първия Адам е напълно противоположно на постигнатото от вторият.

Забележка: човек може да се присъедини към Божието семейство само чрез ДУХОВНО НОВОРОЖДЕНИЕ - това става чрез Вяра в Христос и тя издига човека от безнадеждното му плътско състояние.

„И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето (всичко) стана ново!“ (2 Кор. 5:17)

Едно от най-трудните неща за новородения християнин е да осъзнае и приеме пълната промяна на позицията, авторитета и собствеността в новото

Божие семейство. Тук за него са достъпни всички богатства и предимства на Божиите деца.

Невероятни са благословенията от новата духовна връзка: „Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца. И ако сме деца, тогава сме и наследници - наследници на Бога и сънаследници с Христос, и ако страдаме с Него, да се и прославим с **Него**.“ (Римл. 8:16,17)

Сънаследника е човек с **равни права** е останалите членове от семейството. От крайно бедни се превръщаме в собственици на Всемира! Чрез Вяра ние се опитваме да станем това, че Иисус споделя с нас всички Духовни богатства на Бог-Отец. Апостол Павел описва безкрайните възможности на изпълнение с Духа живот с думите: „...и да познаете Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се изпълниме в цялата Божия пълнота.“ (Еф. 3:19)

Той *gade* Единственият си Син, за да умре за нас. Само един човек на света се е приближил до разбирането за огромното страдание на Отец и Сина. Този човек е Авраам. Той също беше готов да жертвва Единственият си син. Така стана първият човек, който сподели агони-

ята на кръста. Апостол Павел казва, че: „И Писанието, като предвидя, че Бог щеше да оправдае езичниците чрез вяра, предварително изяви благовестието на Авраам, казвайки: „В тебе ще се благославят всичките народи.“ (Галатяни 3:8)

Иисус потвърди също, че Авраам е имал особено откровение за изкуплението, което е трябвало да извърши Месия. Той каза: „Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го и се зарадва.“ (Йоан 8:56)

За да разберем как този старозаветен патриарх получи пророчески поглед за делото на Месия трябва да се върнем към преживяването му на планината Мория. След като Бог даде на Авраама син от мъртвата утроба на Сара, бащата на Вярата бе подложен на друг изпит. Бог му каза да принесе в жертва единственият си син - Исаак.

Разказът за самотното пътуване към планината Мория е един от най-покъртителните в Свещеното писание. Авраам не се съмняваше във валидността на дадената му заповед. Той бе приятел на Бога и се бе научил да разпознава гласът му. Авраам не разбираше причината на тази изненадваща повеля. Бе потвърдено, че Исаак е потомъкът, чрез който ще дойде Месия. Сега от Авраам се искаше да отнеме живота на детето на страростта си, чрез което света трябваше да бъде благословен и изкупен.

Как можеше да дойде Спасител чрез сина му, ако той бъде пожертвян на олтара?

Когато бащата и синът наблизиха подножието на планината, Вярата на Авраам бе здраво хваната за Божията сила да възкресява. Той каза на слугите си: „Тогава рече Авраам на слу-

гите си: Вие останете тук с осела; а аз и момчето ще отидем до там и, като се поклоним, ще се върнем при вас.“ (Битие 22:5)

У Авраам не съществуваше никакво недоверие въпреки привидната невъзможност това обещание да се изпълни.

Приятелят на Бога вярваше, че пророкуваното относно потомството на Исаак ще се изпълни. Когато видя ножа над покорния си син Авраам издържа най-тежкия изпит, на който е било подложено някога човешкото същество. Никой освен Иисус не е държал така в ръката си съдбата на света, както Авраам в този момент. Макар, че ръката му бе възпряна и Бог промисли друга жертва, древният патриарх наистина даде сина си в този ден. Той изпита всичката мъка, целият сърцераздирателен ужас, който пригружава смъртта на единственото дете. Авраам не се поколеба да принесе в жертва Исаак. Никой не може да остане безразличен при тази покъртителна човешка драма. Тя илюстрира любовта и жертвата на изкуплението по разбирам начин за всяко Адамово чадо. Сега по-добре разбираме как Отец и Неговия Единороден Син страдаха на кръстната жертва.

По-осезателно усещаме цената на човешкото изкупление.

Михаел Морисон

Отвори вратата,
от която най-много се страхуваш.
Краят на страха ти е сигурен.

непознат автор

Който обича добродетелта
е счупил вече отгедалото си.

Франк Тайс

Семето на любовта дава богата реколта.

Едит Рьомиш

Ежедневно си спомняй за смъртта!
Това ще те предпази от дребнавите мисли
и от безграничните страсти.

Епиктет

Животът се състои от малки дела,
а благодетелта от малки победи.

Катарина Сиена